nicolae prelipceanu
la pierderea speranței

nicolae prelipceanu

la pierderea speranței

la pierderea speranței de Nicolae Prelipceanu
seria Poezie | colecția Prezent

© 2012 casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producție: Victor Jalbă-Șoimaru

© Shutterstock Images LLC pentru fotografia de pe copertă
typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
tipărit la Mega Print, Cluj-Napoca

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Prelipceanu, Nicolae
la pierderea speranței / Nicolae Prelipceanu; – București:
Casa de pariuri literare, 2012
ISBN: 978-606-8342-41-2

821.135.1–1

nicolae prelipceanu

la pierderea speranței

poeme

casa de pariuri literare

Nicolae Prelipceanu

Născut demult (1942). Redactor la revista *Tribuna* din Cluj (1969–1986), redactor la *Viața Românească* (1987–1990), redactor-șef adjunct la *Luceafărul* (1990), secretar al USR (1990–1992), redactor-șef al revistei *Alianța Civică* (1991-1992), consilier șef la Inspectoratul pentru cultură București (1992–1993), ziarist la *Cotidianul* (1991–1992), *România liberă* (1993–2006), director de programe la televiziunea independentă SOTI (1994), consilier de stat la Guvernul României (1996–1997). În prezent, redactor-șef la revista *Viața Românească*, membru în Consiliul și Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor.

A publicat volume de poezie, proză, interviuri: *Turnul înclinat* (1966), *13 iluzii* (1971), *Arheopterix* (1973), *Întrebați fumul* (1975), *De neatins, de neatins* (1978), *Jurnal de noapte* (1980), *Un civil în secolul douăzeci* (1980), *Fericit prin corespondență* (1982), *Degetul de gheață* (antologie, 1984), *Arma anatomică* (1985), *Mașina de uitat* (1990), *Binemuritorul* (1996), *Ce-ai făcut în noaptea Sfântului Bartolomeu* (antologie, 1999), *un teatru de altă natură* (2006), *portret sumar al unui necunoscut de altădată* (2011), versuri; *Vara unui fost campion de pian* (1973), *Tunelul norvegian* (1979), *Zece minute de nemurire* (1983), *Scara interioară* (1988), proză; *Dialoguri fără Platon*, (1976), interviuri; *Odioseea. Un jurnal pe sărite*, 2011, articole.

Volume de poezie traduse în maghiară și germană, apărute în anii '80. Prezențe în reviste și antologii în: Franța, Polonia, SUA, Spania, Columbia, Mexic, Ungaria, Bulgaria, Rusia, Italia, Portugalia etc.

Premiul Uniunii Scriitorilor pentru publicistică cu volumul *Dialoguri fără Platon* (1976). Premiul pentru poezie al Uniunii Scriitorilor pentru volumele: *De neatins, de neatins, Fericit prin corespondență* și *Binemuritorul*. Premiul Asociației Scriitorilor din Cluj pentru volumele *13 iluzii* și *Tunelul norvegian*. Și altele...

l.p.s.

arta spuse ea
asta spuse el
nici asta nici arta le răspunse al treilea
priviră în jur
erau singuri
niște cuci
niște matracuci
răspunse al treilea
se băgă în vorbă și al patrulea
care nu putea fi altcineva decât ecoul
dar ecoul spuselor altcuiva
care nu se auzeau până la ei
pentru că nici unul dintre cuvintele pe care le repeta el nu fuseseră rostite de ei
aleatoriu
se auzi de undeva din spatele lor
se întoarseră
priviră
nu era nimeni prin preajmă
atunci să plecăm
mai bine să plecăm
da da da

astfel își treceau ei unul altuia ziua de marți 1991 vara
lacul stătea pe loc
râul curgea leneș de parcă și el ar fi fost lac
aici ne vom îneca într-o bună zi rosti ea visătoare
aici aici aici
dar ecoul nu găsi de cuviință să le răspundă
nu găsi de cuviință să se amestece în vorbă
sau poate îl lăsaseră în spate
departe la marginea vizibilului
și de ce te-ai îneca dacă trece vremea ta
păi tocmai de aceea
nu te poți îneca

nu poți să dispari decât în propria ta vreme
ai ieșit la revedere nu se mai poate
nu mai poți nici măcar să te spânzuri
așadar mi-am pierdut orice speranță
n-am știut
mi-aș fi lăsat-o afară când am intrat
și apoi
când ar fi trecut vremea mea și m-aș fi trezit brusc în afara ei
aș fi regăsit-o cu siguranță
că doar am lăsat-o afară
da dar știi și tu că e criză mare de speranțe
așa că slabă speranță ca una
lăsată fără supraveghere pe-afară
să nu tenteze vreun trecător pe-acolo
și acesta să nu și-o însușească pe dată
je suis totalement démuni
dar o mumie vie tot mai ai șansa să fii și încă în foarte scurtă vreme

mă voi usca la focul speranței mele pierdute și luate furate
ca să o spun pe a dreaptă de cine știe cine
voi fi solidar cu tine
ne vom perpeli împreună la focul stins al acelei speranțe
dispărute fără urmă
îi vom lua urma și o vom regăsi
vom fi fericiți în afara vremii noastre veninoase
psalmodia el popește urmărit cu atenție de ea în tăcere
și toate acestea unde se vor petrece
cu cine
când
veni
de undeva de sus
întrebarea
mai bine zis le căzu pe cap
în cap
sub formă de ploaie

deloc de aur
deloc bine mirositoare
deloc
odată și odată o să fim
aici se termină prima poveste și începe cea de a doua
pe care ar fi mai bine să o lăsăm pe altădată
altădată
altădată

iată calea

plin de corpuri delicte în jurul meu
numai delictul lipsește
fiecare spune eu nu
poate el poate el
poate chiar dumnezeu

iată și calea spre care ne îndreptăm
cu toate obstacolele ei
nici un orizont nici o luminiță
la capătul acestui tunel
în lumina zilei
prin care învăț să mă târăsc asemenea soldatului
alexandr matrosov în fața cazematei germane
acum câteva zeci de ani
într-un film sovietic

dar peste mine a trecut cu pași glorioși minciuna
și oricât m-am opus a lăsat o dâră murdară
care se mai vede printre circumvoluțiunile
creierului meu
eu știu eu o văd deși nu mă autotrepanez niciodată
minciuna eroică și cântecele de triumf asupra noastră înșine
dar fără să ni se mărturisească vreodată asta

că eu am fost poporul ai cărui dușmani trebuiau să piară
până la unu
ziua sau noaptea
asta nu se mai preciza
că eu eram dușmanul care trebuia să piară
al poporului firește
și a pierit
așa
pe tăcute
fără vreo execuție
treptat

an cu an și deceniu cu deceniu
nici asta

ceea ce se mai vede acum
nu e
nu vă faceți iluzii
nimeni nu supraviețuiește nimănui

corpuri delicte sunt toate în jur
numai crima întârzie-n noi
ca o rudă ca un prieten
ca adevărul
ca viața

pe curând pe niciodată

cum n-aveam nimic mai bun de făcut m-am gândit să încep un text
de renunțare
întâi la tot ce am iubit în viața aceasta
și abia mai pe urmă la tot ce am urât
ultima zăpadă anunța pe-afară cele ce se petreceau
pe hârtia din fața mea
de fapt un ecran luminos
poate chiar ultima lumină a ochilor mei
poate chiar becul care închidea cercul
început demult la suceava cu un altul
în seara de august a unui an uitat
și cum n-aveam nimic mai bun de spus lumii
m-am gândit să tac vreo două trei mii de ani
să-i pedepsesc aspru pe toți aceia care nu m-au ascultat până acum
și pe toți aceia care nici nu știu ce ar pierde dacă nu m-ar asculta

între timp zăpada se mai instaurase puțin
și noaptea nu mai înainta
degeaba scriam eu litere pe ecranul aprins
degeaba lumina el în camera înecată în întuneric
noaptea stăruia de vreo două trei mii de ani
și eu știam asta
atunci când toate se petrecuseră de multă vreme
tăceam cu mare convingere și îndârjire

pe străzile goale ale nopții de ianuarie
nu mai trecea nimeni
se supăraseră toți și nu mai voiau să se manifeste
pentru nimeni
asta trebuie să fie mi-am spus și am început să tac
numai așa ca un exercițiu de retorică perfectă
și moarte clinică anticipată

dar între timp porniseră troleibuzele
și salvările se grăbeau să salveze oameni

așa că totul s-a amânat din nou
pe curând
pe niciodată

judecata de acum

sufletul meu mărunțit pe un tocător perseverent
pentru a completa coșul zilnic al văduvei
și al bătrânului cerșetor de cioburi
fragmente
bucățele mici din care se va recompune peste veacuri
tabloul întreg
o lume vie și mirosind încă a iarbă proaspăt cosită
sau poate a fân de două trei zile de vară
uitat pe câmp
în zadar în zadar victoria asta ți-o imaginezi în zadar
totul e numai aici acum și cioburile și bucățelele
chiar și sufletul tău mărunțit nedureros
rămân aici perfect ancorate unul una de altul de alta
fără posibilitatea de a mai fi văzute vreodată
decât dacă această clipă o să vină din nou
cu noi toți cu sufletele noastre dar nu cred
ziua de apoi e numai o judecată pripită
o speranță a fiecărei bucățele mărunte
din sufletele noastre uitate

la „epitaf general"

iată-mă numai suflet și piele cum recad pe aceleași străzi
de ieri și de alaltăieri
pe gânduri
cu cuțitul la os ca totdeauna și fără să mă tem
că o să scap vreodată de el
încerc să rețin formele care trec pe lângă mine
în speranța nebună a unei reciprocități numai de nimeni știute
forme și umbre nu vor mai fi
golurile tăiate în aerul dimprejur se umplu la loc într-o secundă
pentru a se tăia cu alte contururi imediat
și așa până când nu voi mai fi eu să le urmăresc în tăcere

și această enciclopedie a nimicului se extinde enorm
ia forme aberante fără sfârșit încât îți vine să zici că e însuși universul
cel himeric
din degetul lui mic
iată toate aceste contururi de animale mici mijlocii și mari
blânde și crude toate din aceeași matrice în fond
vâslind prin aerul care nu are nimic altceva de făcut decât să se dea la
o parte
și să se închidă la loc în urma lor și a mea

lumea întreagă dispare îmi vine să le strig celor care trec și nici nu știu
că sunt trecători
lumea întreagă reapare dar nu mai e a noastră pe care o știm
formele care suntem se sting și se aprind altele în loc
modificând fără importanță golurile de aer
trecătoare și ele

vreți să lăsați alte urme
era o întrebare nepusă
păi lăsați-le că totul nu e decât degeaba
urmele s-au și șters
cum și cerneala de pe foile pe care credeți că ați scris aceste rânduri
sau le-ați imprimat cu mijloace moderne deja vetuste antice și de demult

s-au șters nu mai sunt
iar cititorul vede doar un gol de aer demult închis pregătit
să mai încerce o dată și încă o dată și încă o dată
și nici umbra lui nu mai pâlpâie
asta ne răzbună într-un fel
foarte slab
trecător

o noapte ploioasă în bucureștiul veacului douăzeci și unu

și cum veneam eu așa noaptea prin ploaia de noiembrie
pe geamul unei case mici l-am văzut pe george bacovia
și clavirista cântându-i
cu un sân mai lăsat
el prăbușit într-un fotoliu de altădată
care supraviețuise în mod miraculos veacurilor
căci veacuri trecuseră de la prima lui poză acolo
nu aveam nimic mai bun de făcut decât să intru pe ușă
fraudulos firește mai întrebați
să-l dau la o parte și să mă prăbușesc eu în fotoliul acela

numai că atunci când m-am așezat
praful s-a ales de toate
și de casă și de fereastră și de claviristă
și mai ales de bacovia

stăteam pe o bancă putredă și simțeam asta
pe propria-mi piele
și nici baudelaire
nici poe
nici rollinat
nu mai mișcau
cu toate că eu îi vedeam prin perdeaua ploii foarte bine
încă avansând șovăielnic departe în fața mea
și începusem să nici nu mai cred că-i voi ajunge vreodată
nu cu opera
nu
vai de mine
cu pasul vreau să vă spun

școala pentru bătrâni

au început chiar și tinerii să-și scrie memoriile
ei se uită cu ură la noi pentru că avem în spinare
marii rucsaci plini ai amintirii
dar nu
îi asigur eu fără să strig fără să mă agit
nu am nimic în acest rucsac
pe care-l mai port din obișnuință o vreme
e gol puteți să-l umpleți cu ce vreți voi
chiar cu viețile voastre scurte încă
și o să vă fiu recunoscător

numai să nu fi rămas ceva dinainte
totuși spun ei să nu se amestece lucrurile
și să se deterioreze frumoasele noastre clipe trăite
la atingerea tuturor frustrărilor voastre
pe care le dați drept memorie a anilor scurși

parcă-i văd cum mai picură acum la dezgheț
toți anii înghețați altădată
curg streșinile pline de apă chioară
n-ați făcut nimic
de nimic nu mai sunteți buni
dați-vă jos rucsacii din spate
nu aveți dreptul
să-i mai purtați dacă nu mai e nimic în ei
decât umezeala zadarnică a gheșurilor de altădată

memoria măi aceștia nu e ce credeți voi
cuvintele vi s-au dus s-au uscat
numai incontinența mai udă veșmintele voastre
și rucsacii
dracu' știe cum urcă ea până la ei
o să vă învățăm noi cum e cu memoria
ce sunt amintirile cum e cu viața trăită

și așa începe școala pe la întâi octombrie
al fiecărui an
când toți bătrânii se așază cuminți în bănci
iar copiii încep să-i învețe cum se trăiește
și cum se dobândesc niște amintiri mai curate
mai pure mai dure
mai cinstite mai bine simțite

tristețea e meseria mea

meseria mea-i tristețea
nici majuscule nu mai am
din cauza asta
profesiunea mea-i tristețea
când cu toții se înghesuie
la prăvălia concurenței
eu le țin un loc dincoace

am vrut odată să trec granița
și a trebuit să completez un formular
amănunțit
cu toate datele mele personale
am și scris la rubrica profesiunea *tris-te-țea*
s-au uitat lung la mine și nu m-au lăsat să trec
și am rămas în patrie
ca nu cumva să infectez și uniunea europeană
căci într-acolo voiam să mă-ndrept
cu virusul meu instalat încă din copilărie
dacă aș fi fost numai asasin ar mai fi mers
pentru ăștia s-au găsit închisori
dar ce să faci cu triștii de meserie
mai trebuie să aștept până când
vor vota și legea împotriva lor
și abia după aceea să le cad în labe

am învățat între timp cum se completează
formularele
la rubrica profesiunea
e simplu
vă spun și dumneavoastră
scrieți mai bine acolo melancolia
sau nostalgia
sau chiar moderațiunea

o ce lume grozavă ar fi aceea

în care astea ar fi meseriile principale
iar cele de informatician inginer medic
sau profesor de matematică
munca de jos
așa cum de fapt și e
dar lumea e răsturnată cu josul în sus
je vous en assure

când au acceptat românia în ue
au făcut o mare greșeală
căci acum sunt și eu
cu tristețea mea cu tot
cetățean al acestui club
și oricât m-aș abține
s-ar putea să-l contaminez

pentru că tristețea e meseria mea
dar știi
așa
de la început
cum și viața e pentru mulți
o adevărată profesiune

revoluția proletară a oaselor

arta de a produce în jurul tău tăceri
împreună cu arta de a genera năprasnice strigăte
împreună cu arta de a echilibra toate acestea
într-un potir aurit din secolul trei
nu le-am învățat niciodată
și nici nu vreau să le știu

oasele mi se văd prin pielea tot mai lucidă
creierul dacă vrei poți să-l atingi cu suflarea-ți străină
acum e momentul
acum e totul descoperit
n-o să se mai repete niciodată iarna aceasta
și nici ziua de trei iulie 2006 în locul căreia
o să tot umblăm noi prin clin și prin mânecă noaptea
fără ca zilele să se mai numere vreodată cum
s-a făcut până astăzi până ieri până când până sus până jos
unde nu mai judecă minos
decât foarte rar când nimeni nu e atent
și toți se uită în cealaltă parte a lumii
într-un extaz gratuit care se-mparte frățește

sus pe dealuri crește o iarbă putredă din prima ei clipă de viață
pe-acolo pe unde am călcat și eu odată
firele ei mi se par oasele mele scăpate
din cenzura corpului meu
eliberate de o revoluție proletară a oaselor
împotriva mușchilor a pielii a creierului chiar a inimii
ce rămâne din ceea ce am fost eu mi-e greu să vă desenez
cu creionul albastru s-ar mai putea trage o linie două
în spatele cărora s-ar putea presupune că sunt tot eu
ori măcar umbra mea dezosată

dacă vezi un os de om aruncat pe jos într-o grămadă de frunze putrede
„drumețule să iei fără sfială că n-ai să dai la nimeni socoteală"
după aceea să te postezi la colțul străzii

cu acel os al meu ai putea să indici calea de urmat trecătorilor
la dreapta la stânga înainte
sau mai bine înapoi
la locul cunoscut numai de mine

or să-l învețe foarte repede
chiar mai bine decât l-am știut eu

iadul de lângă noi

nu mă plâng mi-e lehamite foarte destul
mai întâi de mine și de toate începuturile mele
care nu duc nicăieri
pe urmă
considerând că am dreptul
de toate începuturile noastre naționale
și acum internaționale
păi asta îți cerusem eu doamne
o asemenea putere mi-ai dat când mi-ai spus
să mă târăsc și să practic numai sudoarea frunții
și ce iluzie că iadul e după
doar cu toții vedem că e acum
în loc de
ca-ntr-un banc sexual de demult
uite-l cum își deschide porțile în fiecare dimineață
cu fiecare autobuz 133 sau cu troleibuzele mele preferate
79 și 86 căci pe linia perpendiculară mă duc mai rar
uite-i construindu-și singuri iadul
temeinic
așa cum nimic altceva nu se construiește pe-aici pe la noi
ce șosele de iad
ce vorbe de iad
ce declarații de iad
ce promisiuni de iad
cum se traduce limba română în limba dracului
o adevărată bogăție de metode și mijloace
și ce reclame ale iadului
pe câte-o fațadă de bloc de sus până jos
ce oferte electorale
luați-l pe dracul meu că e mai bun
pe ăsta cu semnul vizibil
de pe față și până jos dar voi nu-l vedeți
decât o treime ca pe un aisberg
și aisberg chiar este el
pe această mare înghețată

sub care fierb totuși cazanele
fierb

după-masă târziu

după-masă târziu când totul nu mai e ca înainte
mă gândesc și eu cu o slabă intensitate să mor
eliberând fâșia nu prea mare de pământ pe care
de obicei îmi întind umbra sau dacă se poate spune așa
retrocedând-o altcuiva cu un act de proprietate mai tare

mi s-a părut o clipă și mie că mi-e dată cu hârtii în regulă
dar ele s-au dovedit în timp a fi false
azi nici nu le mai am
le-am dat foc odată cu toată valiza
cu care călătorisem până atunci
arătând pe la vămi pașaportul
fals și el
primit cu pompă demult

acum începuturile mele s-au îndepărtat de țărmul
pe care cred că am ajuns
pe măsură ce mă apropiam de această îndepărtare
totul devenea mai tulbure
mult mai neclar
decât păruse la început

după-masă târziu când nimic nu mai e ca înainte
sunt poate fără să știu
de mult în triunghiul bermudelor

adam și eva

(o ipoteză aproape științifică)

nu credeam că bătălia
între creaționiști și evoluționiști
va ajunge intactă până la noi
și-o să învie în anul darwin
întrebându-mă însă de partea cui sunt
am găsit
sunt un evoluționist
mă trag din două maimuțe
adam și eva

un poem cu poeți americani de altădată și cu mine cel știind despre ei

altădată puteam să mă bizui pe noaptea sfântului bartolomeu
dar astăzi ea s-a stins în lumina crudă a reflectoarelor din vecini
eu cui mai rămân cu amintirile mele despre gregory corso și
allen ginsberg și john ferlinghetti
ia acolo niște poeți americani
pe cale de a se stinge și numele lor
altădată loveam în peretele invizibil și îl făceam în felul ăsta
să fie văzut și de alții
acum el rămâne tot neclintit oricât mi-aș rupe eu pumnii uscați
în el
nu mai pot să spun despre noaptea sfântului bartolomeu
cât va mai ține ea
pentru că e aproape clar că e o formă de viață aici pe pământ
mai tare decât patrupedele decât insectele decât animalele marine
decât zburătoarele și submarinele nucleare
ce bucurie să stai și să tai și să dai în semenul tău
semen de ce
te întrebi
cărui fapt să i se datoreze asta de unde
până unde semen acest ins dezgustător care-mi seamănă
ca două picături de sudoare pe o frunte fără gânduri
în timp de pace și-n timp de război
mâini osoase care izbesc fără zgomot și fără durere de partea cealaltă
noaptea care se stinge în luminile crude ale unei dimineți de moarte
ale unei dimineți stinse din naștere
lumea singurei forme de viață noaptea sfântului bartolomeu
pe acest pământ binecuvântat
în această zi din urmă când numele poeților îmi mai revin o dată în minte
ca un trecut sistematic
față în față cu prezentul cețos
plin de scame de nori din care nu plouă și nu se aude nimic

ion de la gară

nu-mi amintesc de la ce gară era ion și nici unde își făcea veacul
său pe care i-l umpluseră saltimbancii și irozii
am trecut prin prea multe în viața mea ca să-mi mai pot aduce aminte
poate ion de la gară trăia în gara cluj
nu-mi vine să cred că numele lui e o traducere a lui jean de la gare
din gara verdun
de altădată

ceea ce e sigur este că ion de la gară scria poezii
nu se știe dacă acolo în gară sau într-un loc secret al lui
dar la gară le spunea în gura mare cam așa cum făcusem și noi cândva
atâta doar că ion de la gară nu fusese niciodată purtat cu trenul regal
confiscat de comuniști și redat de urmașii lor familiei regale și apoi
patriei recunoscătoare
el nici nu știa de existența acelui tren
iar dacă mă lăsați să presupun în continuare atunci
eu nici nu cred că el a călătorit vreodată cu vreun tren
nici măcar la manevre

poeziile lui nu erau ca ale noastre dar nici ca ale altora
ele nu semănau cu nimic din ceea ce îndeobște e cunoscut
nici comportarea lui nu semăna cu comportarea noastră
el era prostul gării sau poate chiar prostul orașului
și ce poate să facă mai bine un prost decât să scrie poezii
uite așa una după alta cam cum împușca buffalo bill porumbeii degeaba
în celebra poezie a poetului cu litere mici
în fond împușca și el acolo cuvintele care i se păreau mai potrivite
și mai frumoase căci ion de la gară nu evoluase încă
până la mucegaiuri și noroi
cât despre sex ce să mai vorbim
și-l arăta el ce-i drept uneori domnișoarelor
dar numai așa ca să le sperie cu mărimea lui colosală
nu-i trecea prin cap să și-l pună în versuri și probabil nici în practică

ion de la gară a fost un poet adevărat

chiar dacă nu a publicat nici un rând la viața lui și poeziile au murit odată cu el
modelul unic pe care noi nu-l vom putea atinge niciodată
oricât ne-am zbiera prin gările patriei fără alegere poeziile
nu-i așa doamnelor și domnilor și domnișoarelor
care i-ați văzut sexul din greșeală și v-ați speriat (vai de mine e cât o pisică)
îmi pare atât de rău că nu l-ați cunoscut și că nimeni
nu-și mai aduce aminte de el
și că nici eu nu mai știu dacă a existat
sau e numai o iluzie frumoasă de-a mea
ca atâtea altele

aș da oricât să-i găsesc versurile aș da tot ce am scris și încă ceva
pe deasupra să mai pot citi o prostie scrisă de el
pe lângă marile prostii canonice și necanonice
pe care viața mi le pune zilnic în față
unadouătreipatrucinci doar așa
ca să-l uit pe ion de la gară și scrierile lui alese
cenzurate numai de vreun călător milos
care-i dădea o bucată de pâine
întrerupând pentru câteva minute
fluxul creației

periscop

te uitai îndelung într-un sex proaspăt deschis
ea nu-ți dădea parcă nici o atenție
cerul îl privea intens prin pupilă
astfel ai văzut și tu cerul înstelat în seara aceea
cât despre legea morală cine poate spune
ce mai putea să însemne atunci

acest periscop de demult
nu mai există
sau poate mai e unul tulburat
un zig-zag
cine mai vede prin el nu se știe
a căzut în uitare și plaja nudiștilor
de la 2 mai

nu-i așa?

am îmbătrânit spune umărul drept și nici piciorul stâng nu se simte
mai bine
a venit toamna spune sufletul încercând să le țină piept în noaptea
ploioasă

pe căi dinainte bătute
de alții
picioarele mele o iau
purtându-mă și pe mine cu ele
fără umbrèle fără umbrèle
și ud de ploaie sau poate de sânge
cine să mă vadă nu e
înaintez

dar înaintare e asta sau înapoiere mă trezesc întrebându-mă în zadar
căci tot eu ar trebui să-mi răspund și atunci răspunsul nu are nici o valoare
ce înseamnă eu către mine altceva decât un pas pe loc
ba poate chiar o naivă înaintare un avansați înainte din troleibuz
în situația dată

da am îmbătrânit spune și trecătorul care mă privește
vin din secolul trecut și nu mă mai opresc
o să se șteargă toate acestea fii liniștit îl asigur fără convingere
și nici el nu mă crede însă din politețe ne prefacem că suntem de acord
și exact în acea clipă îmi apar înainte figurile cunoscute din veacul
demult încheiat

sunt vii fac pași gesticulează nu au murit nu au murit strig eu bucuros
dar ei nu mă aud nu mă aud își continuă îndeletnicirile de mai sus
de parcă eu nici n-aș fi
nu cumva am pătruns prin efracție
în lumea cealaltă ca dante însă fără nici un alt scop decât să scap
de data asta
mă întreb în zadar
sunt pe aceeași lungime de undă eu întreb eu răspund eu aud

toate astea au un rost numai dacă știi de ce ești acolo
spune ca din întâmplare unul dintre cei morți atât de vii în fața mea
dar nu se uită la mine
am îmbătrânit spune altul din lumea lor
numai ei se mai exprimă numai ei între ei
noi aici eu și cu mine țață tăcem
o tăcere binemeritată după ce n-am spus nimic
în ultimele două sute de ani
nu-i așa ?

inima lui greg

el construia o inimă din materiale găsite
pe plajele lumii apar uneori pietricele ciudate
cioburi de sticlă cioplite-ndelung de ape

și pulsul ei imens lucra pentru el
fără ca marea să știe
și el mai departe zile întregi potrivind
obiecte care nici nu visaseră că se vor întâlni

există totuși o șansă infimă ca două cioburi
sau poate mai multe să fi făcut parte și altădată
din aceeași sticlă aruncată în valuri

există aproape o infinitate de șanse
ca inima lui greg
cea construită de el în colaborare cu marea
să strălucească pur și simplu

și există o unică șansă
un unu la capătul îndepărtat
al șirului nesfârșit de zerouri contrare
ca ea să înceapă să bată

nu spuneți grăbiți într-o bună zi
căci asta nu se poate întâmpla
dacă va fi să se-ntâmple
decât la schimb cu inima lui

întrebarea e dacă greg e la fel de neștiutor
ca marea
pentru cine lucrează

și dacă aprobă transferul acesta
puțin convenabil pentru el

dar care altora
tuturor celorlalți
ar putea să le placă

în fond e foarte periculos pentru el
toate aceste pietricele cioburi de sticlă
au mai pulsat și altădată
și ar putea
puse alături
să-și aducă aminte metoda

annaghmakerrig, aprilie 2006

ooo

duminică după masa mai sunt în viață
și soarele încă mai luminează ziua de iunie
îmi număr rândurile care se răresc
iată și rețeta unui sos picant căzută din bucătărie
pe foaia mea de hârtie altădată
când foaia chiar exista
iată și faptul că nu mai am ce să aștept
de la nimeni începând cu viața
și sfârșind cu acest așa-zis poem
căruia nu-i găsesc
totuși
nici o vină majoră
poate doar aceea că există
el sau eu ori amândoi împreună ca frații
de sânge care nu se mai văd de mult
și nici nu-și mai dau semne de viață
iată și urmele înregistrate
ale cuiva care nu a existat niciodată
de fapt

să uiți

să uiți să te naști
să uiți să înveți să vorbești
să uiți să te duci la școlile vieții
să uiți să citești
să uiți să înveți să trăiești
să uiți
să dormi
să uiți
să mori

să uiți să scrii acest poem
al cărui titlu nesigur se ține scai de tine
încă din prima copilărie
pe care-ai uitat-o de mult

dumnezeu, scrieri alese

1.
cel de sus are multe poeme
probabil stive întregi
nu le ține pentru el
nu are ce face cu ele
dimpotrivă
ni le distribuie cu generozitate
dacă ești atent
poți vedea cum cad din înalt
atâta doar că mai întâi el le trece
printr-o mașină de tocat poezia
și ni le trimite vers cu vers
astfel încât trebuie să recompui
singur poemul de geniu
adunând și combinând
macaroanele de hârtie
ceva mai complicat decât în cartea lui queneau
cent mille milliards de poèmes
pe care n-am cumpărat-o nici anul acesta
de pe boul' mich

2.
să te văd cum
recompui marele poem
din macaroanele albe care cad
din cer
o dată la o sută două de ani
câte una

3.
închiriezi poemul fără să știi
culegi din aer ceea ce cade
strecurat de la masa celui de sus
care postește
dar o dată la un secol și ceva

mai înghite și el
câte-o idee
câte-o imagine
câte un trop

4.
ți-a căzut ceva astăzi din cer
mă întreabă el
fără să clipească
nimic mai nimic
doar un vers din veacul trecut
pe care-l ghicisem de mult
l-am pus bine
pentru vremuri grele
când mă voi mulțumi
și cu-atât

5.
uite cum plouă și printre picături
nimic din ceea ce aștept eu
nici o macaroană albă
scrisă fie și cu un cuvânt
care
lipit de ceea ce a prins
un înaintaș
ar putea da ceva
de oarecare interes
uite cum plouă
și cum rămânem aici
cu seceta noastră perpetuă

exercițiu de disperanță

cerplumburiu zid de catedrală scufundată în sus
noaptesenină aplecată spre noi din adâncuri
paștemurgule iarba de mâine azi e foarte departe
mortvisător îngropat în văzduh cu visuri cu tot
sufletsperanță cade spre noi fără zgomot și semne
paceașimoartea înghit casa mea cu totul cu totul
euînea miez uscat foarte vechi aștept oare ce
numaivine strigă cine are strigăt în el numai
corbulluipoe se întoarce spre noi cu o aripă
fâlfâiestrâmb și aterizează forțat fără victime
astfelîncepe întotdeauna ceea ce trebuie să se termine
maidevreme sau maitârziu niciodată altfel
resemnat resemnez și eu acestecuvinte
fărăsensdacănuvreisă-lvezi

frunzulițele verzi

să pictezi o ramură de bambus nesfârșită pe care n-ai văzut-o
niciodată
și fiecare frunzuliță verde să-ți ia o zi din viață
astfel încât ea să fie tânără și tu foarte bătrân
la sfârșit

să te întrebi atunci la ce bun toate astea
când s-ar fi putut altfel petrece totul
și viața și frunzulițele verzi și chiar
ramura de bambus cu foșnetul ei foarte subtil
cu tot

acestea îmi treceau prin minte
într-o seară de toamnă departe de locurile
unde crește bambusul
și fără să fi meditat îndeajuns la mine însumi
înainte de a-mi pune zilele în loc de frunze
pe-acea acuarelă
care n-o să ajungă niciodată
la muzeul din taipei
și nici la cel din philadelphia
nu cred

îngerul păzitor

așa cum v-am mai spus și altădată
în timpul vieții voastre
nu vântul ne va mătura pe toți
ci câte un vânt pe fiecare

când începe să bată al meu
pentru voi e liniște și pace
o atmosferă pașnică se desfășoară de jur-împrejur
inexplicabil cum în partea aceea a pământului
lucrurile stau atât de diferit

nu ne înțelegem noi unii cu alții
și nici noi pe noi
căci nu se știe când vântul personal
numit și îngerul păzitor
se va trezi și se va apleca
doar o clipă
asupra unei biografii fericite

dându-i un sens mai pur

dar de crăciun

și dacă nu-ți mai aduci aminte de cei dinaintea ta înseamnă că ei nu
au fost (?)
și dacă cei care vin după tine nu știu că tu ai fost înseamnă că nici tu nu
ai fost (?) și dacă uiți ce-ai trăit înseamnă că nu ai trăit niciodată (?)
și dacă toate acestea nu sunt decât simple cuvinte, hârtie sau eter irosit (?)
și dacă și propria-ți viață nu e mai mult de atât, plus alte câteva forme
ale materiei, cu mult mai umile (?)
astfel începe poemul. astfel se sfârșește poemul, deodată cu viața. cât
despre urmele tale prin lume, privește cu atenție la pasărea asta,
cum trece, fără să-ți dea nici un semn că ai fi (fost)
am uitat, nu mai sunt, dar am fost (?)

oglindă veche

scena e simplă
dumnezeu se uită în oglindă
el vede ceva care-l dezgustă îl îngrozește
în spatele oglinzii e chipul meu al tău al ei al tău al meu
al ei
în fine o sinteză a trăsăturilor fizice și morale
ale omului cel mai de preț capital
ale omului ce frumos sună acest cuvânt
ale omului trestie gânditoare

de ce se îngrozește el cu e mare de tipar
e simplu
dumnezeu e naiv crede în ceea ce vede
e groaznic să fii așa simte el

finalul scenei sau explicația ei sunt însă și mai
simple
nu ești tu doamne ceea ce vezi
oglinda e veche pelicula de pe spatele ei
s-a cojit pe alocuri
și prin ea se zărește chipul nostru
amestecat cu chipul tău
încât rezultă un fel de frankenstein
al creației
și asta cu literă mare de la început

stigmatizat

înăuntrul meu aceeași uimire intactă
din anul 1953 sau 1954
în cabinetul unui medic din marghita
unde lumina soarelui nu pătrundea niciodată
geamurile acoperite cu draperii negre și grele
două mari portrete alături singurele ferestre deschise
o fetiță cântând la vioară și o tânără doamnă
tatăl meu mi-a explicat mai târziu
am auzit atunci cuvântul lagăr pentru prima oară

trecusem cu trenul de mult prin dobrogea
lumea se uita noaptea cu groază
la ochiurile de apă întunecată de-acolo
dar cuvântul lagăr nu-l mai spusese nimeni
în fața mea

medicul de la marghita va fi murit de mult
portretele vor fi dispărut și ele în vârtejul vremurilor
mama și fiica asasinate într-un lagăr german
au rămas două unități dintr-o cifră nesfârșită
iar eu car în spinare și astăzi tragedia lor

uneori parcă îmi iese iarăși
tatuajul pe brat
așa cum l-am văzut mai târziu
la profesoara mea de germană
de la universitatea din cluj

titanic fals

toți cu ochii ațintiți către vaporașul imens
și mașinile lui plutitoare scufundate de-atunci înainte
și către victime
ba s-a găsit și epava pe fundul oceanului în nord

dar muntele de gheață domnilor și doamnelor are și el o viață
și-a continuat netulburat cursa și nimeni nu și-a mai pus mintea cu el
se spune că unii au încercat dar au avut soarta titanicului
despre ei nu s-a mai aflat pentru că nu contează decât primul titanic

muntele de gheață
a fost văzut într-o dimineață foarte rece în toiul verii
chiar în largul portului constanța din românia
știți țara aceea care

dar mai bine să urmărim muntele de gheațăscufundătoraltitanicului
în fantastica-i cursă

viața munților de gheață e cu totul aparte ea nu seamănă cu aceea
a semenilor
lor oamenii
ei nu iubesc nu urăsc nu fură nu ucid nu râvnesc la femeia vecinului
nu iau nimic de la el
a o să spuneți dar tot ce era pe titanic inclusiv oamenii cu semnul întrebării
o să vă răspund pe dată aceștia sunt o ofrandă
adusă apelor adânci
acestor mici băltoace care înconjoară pământul
și în care s-ar găsi multe corpuri delicte dacă vreodată apele s-ar evapora

muntele titanicocton a făcut înconjurul lumii cu aceeași viteză netulburată
cu care se îndreptase către vaporașul cel imens
la ecuator a fost cuprins de calmul plat dar a rămas netulburat
de parcă în jurul lui ar fi fost minus 30 de grade
își crea propria climă în jur și o purta cu el pretutindeni
broaștele țestoase de pe insulele galapagos l-au privit cu mirare

după care
și-au văzut de ale lor și nici malurile nistrului
așa în flăcări cum erau acum vreo 70 de ani
nu s-au sinchisit
când l-au văzut urcând spre izvoarele nilului
cum pe cine de ce întrebați
pe muntele de gheață care scufundase din greșeală titanicul

ajuns pe undeva pe la moscova muntele de gheață a luat-o din nou spre sud
navigator neobosit cum era
pe el se adăpostiseră după dezastrul titanicului vreo zece perechi
de mutanți
au crescut și s-au înmulțit dând naștere unei umanități diferite
una care nu avea nevoie nici să mănânce nici să bea ca și cum ar fi fost
tantal
cu deosebirea că acesta voia să facă și una și alta dar nu-l lăsau zeii
pe ăștia însă o să râdeți zeii îi lăsau în pace și să mănânce și să bea numai
că ei
nu aveau nevoie de asemenea complicații vă dați seama nu aveau nici
restaurante
nici closete
și nici de hoteluri nu putea fi vorba
totul era all inclusive
nu aveau nevoie nici de cartiere elegante sau populare nici de bănci
tot sistemul bancar al lor se rezuma la câteva cioburi mici de gheață
cu care se trezeau dimineața în mâini după ce dormiseră un somn lung
în timpul căruia domiciliul lor scufundase încă un titanic și mai mare
nebăgat în seamă de nimeni
după care toată lumea se apuca de treaba lor favorită
construcția unor imenși oameni de zăpadă pitici care semănau
dacă cineva ar fi stat să observe
ca mii de picături de apă cu mia și ceva de scufundați din catastrofa
titanicului
îi construiau cu migală ca pe niște adevărate statui și se minunau pe urmă
in corpore

de caraghioslâcul costumelor acestora demodate firește

se spune că-n timp oamenii de zăpadă și-au construit lumea lor
și i-au înlăturat pe cei care-i făcuseră și le dăduseră viață deși nemuritori
muritorii au cucerit lumea și au înființat fabrici și uzine în care nu aveai
voie să dai
și plantații imense de bumbac pe care au adus negri ca să-i exploateze
dar mai târziu urmașii lor
că au avut și urmași mai multe generații nenumărate
le-au dat drepturi așa cum se cuvenea și pe muntele de gheață
care acum era ca o planetă pe o altă planetă într-un sistem solar plin
de aisberguri
și au înființat bănci puternice pe care unul dintre directorii lor spunea
că se ține
totul
toată planeta adică aisbergul dar ei nu știau că sunt pe aisberg pentru ei
muntele de gheață era însuși titanicul înseși șantierele de la belfast care-l
construiseră
aveau și un satelit pe care l-au botezat în batjocură titanic
și căruia poeții lor căci erau și din ăștia vreo doi
îi scriau versuri dar numai până când lucrurile s-au clarificat și poezia
a devenit
ca economia și ca finanțele și ca mahalaua și ca elitele și ca toată lumea
încetând să existe

și atunci o să râdeți muntele de gheață a început să se clatine
nu l-au mai ținut în gheață (adică viață) nici sistemul bancar nici sistemul
industrial
nici campionatele mondiale de fotbal ale banchizei
și nici nimic din toate hollywoodurile lor înghețate cu care se distraseră
atât de bine până atunci

dar mai dă-o dracului de poezie a spus unul poate chiar președintele
căci am uitat să vă spun își aleseseră și un președinte

să nu credeți nimic din toate acestea
e curată propagandă pentru poezie și pentru posibilitățile ei
de a ocupa lumea și de a-i da drumul pe mări și oceane
înainte de a o scufunda definitiv
asta numai dacă lumea însăși nu vrea să-și mai continue cursa ei înghețată
pentru că în jurul banchizei era un frig pătrunzător
chiar dacă navigând în derivă
muntele de gheață ajungea pe la ecuator

și totuși nu poezia a scufundat imensul vaporaș titanic
nu i-a înecat ea pe toți acei fericiți și nefericiți
că doar n-o să spuneți că banchiza nu e decât un fel de poezie solidificată
așa ca un abur înghețat dintr-o iarnă trecută

acum muntele de gheață se îndreaptă spre noi și mă tem
că o să vrea să ne scufunde cu țară cu tot
mai ales că oamenii de zăpadă sunt de mult aici împreună cu noi
ca trecutul lui eugene o'neill împreună cu personajele lui
și au pregătit de mult totul
fericita întâmplare

sirena din bibliotecă

citeam o carte despre politică și spiritul tragediei și oscilam
între prima și a doua exact ca-n viață
afară ploua sau stătuse dar umezeala persista de parcă aș fi fost
în bacăul lui 1920
când deodată din maldărul de cărți și hârtii a răsunat o sirenă
nu era a lui vasile roaită cu care ne otrăviseră copilăria
nu era nici aceea care îi va fi chemat la revoluție în decembrie 1989
pe oamenii muncii obișnuiți să fie duși ba la miting să-l asculte pe tovarășul
ba
ca de data asta
să-i pregătească sfârșitul
și nici vreuna dintre sirenele care nu reușiseră să-l amăgească pe ulise
nu era
răsuna fără încetare încât m-am oprit din citit și am privit pe geam
strada traian dispăruse
și nici reclama de la bucur obor nu se mai vedea deși nu era ceață
ce semnal o fi ăsta mi-am spus și am privit împrejur
dar cărțile mele
în teancuri dezordonate pe rafturi improvizate cu mâna mea cândva
erau tot acolo parcă mai vizibile
o fi anunțul că toate au un sfârșit
o fi anunțul că odată cu sfârșitul meu începe altul să se apropie de clipa
aceea
ipoteze multiple mă asaltau fără încetare
și nici una n-a reușit să se impună
și nici astăzi nu sunt convins că n-a fost altceva
poate chiar sfârșitul și în zadar mai răsfoiesc tomuri
în diferite limbi necunoscute
totul s-a terminat
totul s-a închis
închis aici voi citi până la ziua de apoi
când nimeni nu mă va întreba în cel mai firesc mod din lume
ce mai citești tu acolo
ci o mulțime de alte lucruri pe care nu le știu
și nici până atunci n-o să am timp să le-nvăț

poetul automat

acum câteva zeci de ani când unii dintre dumneavoastră nu erau născuți
încă
graficianul florin creangă despre care nu mai știu nimic de multă vreme
venea seara la mongolu' despre care mai aud câte ceva din când în când
și ne povestea visele sale / îmi mai amintesc troleibuzele cu blană
dar ceea ce vreau să vă spun este altceva
cum noi stăteam multă vreme în acea cârciumă sub pământ până când
oboseam de atâta muncă
într-o zi tot el a venit cu ideea bețivului automat care să continue să ridice
paharul
și după ce omul pune capul pe masă pentru o binemeritată odihnă
sau cum spunea m ivănescu pentru un somn reparator

dar nici asta nu voiam să vă spun
intenționam să evoc visul dintr-o altă seară mult mai târzie
care-i al meu
trecuseră între timp zeci și zeci de ani o veșnicie
despre poetul automat care continuă să scrie și după ce poetul cel viu
nu mai are puterea s-o facă
și înmulțește poemele lumii și mai și decât o fac astăzi muritorii de rând
autoproclamații poeți
și vai ce imagini și ce bogăție de tropi și de trollopi și vai mie și vai vouă
celor din jurii care nu veți mai ști ce să faceți cu atâtea poeme și cu atâtea
cărți
câte premii vor trebui inventate pentru noua specie atotbiruitoare de barzi
care vor cuceri lumea chiar dacă lumea nici habar nu va avea ce i se
întâmplă
și nici azi când poetul automat e doar un deziderat nebunesc nu are habar
aici trebuie un semn de întrebare dar eu nu mai pun semne
n-aveți decât să le puneți singuri

însă cel mai mult aș vrea să las în urma mea poetul automat
programat de mine însumi
atunci când mi-ar veni vremea să dispar

văd încă de pe-acum că dacă ai murit nu mai exişti nici ca poet sau ce vei
fi fost
dar degeaba
nici dacă eşti în viaţă nu mai exişti în ochii celor programaţi să vadă doar
altceva
ai criticilor automaţi
ai cititorilor automaţi
în această lume a automatelor de cafea şi de sex şi de gânduri corecte
unde iată că îmi mai amintesc şi de beţivul automat al lui florin creangă
şi de alte vise nebuneşti care se vor împlini ele vreodată
atunci când poetul meu automat va fi de mult pus la treabă

feriţi-vă de poetul automat şi când vă face daruri
feriţi-vă în general de poeţi oricând şi pe oriunde i-aţi întâlni
pentru că s-ar putea să vă molipsească şi pe dumneavoastră
iar boala e de netratat de aceea e mai bine să-i stârpiţi pe toţi
în modul cel mai minuţios
nu înainte de a-i pune să-şi lase programul în câte un automat
mult mai uşor de stăpânit şi eventual de făcut să tacă pentru totdeauna

poţi să omori câţi poeţi automaţi vrei într-o zi sau într-o viaţă
nici un tribunal nu te va pedepsi
pentru că nu există legi împotriva acestui fel de crimă
nu nu e un fel de răscoală împotriva maşinilor aceasta
ca-n anglia secolului optsprezece împotriva maşinilor de ţesut
deşi ţes şi ăştia dar nu te poţi îmbrăca pe dinafară în ce ţes ei
şi nici pe dinăuntru dacă te uiţi mai atent nu te poţi schimba

să ucizi o pasăre cântătoare e una dar să ucizi un poet automat
e cu totul altceva el nu lasă nici o urmă
numai al meu vă promit o să scoată un geamăt
înainte de a-şi da duhul adică plăcile de sunet şi de imagine din el
şi toate sârmuliţele care-l compuseseră până în clipa aceea
şi o să scoată pe undeva şi puţin sânge roşu stins

așadar nu mai e nici o speranță
nu-ți mai poți prelungi viața și poezia
nici cu mijloacele lumii moderne
pe care ea le face ea le desface
renunță și taci
dispari fără urmă
ia-ți cu tine plăcile și sârmulițele
toată fierăraia aia fină
din care te făceai că ești compus
și mai ales șterge-ți minuțios
numele
din catalogul poeților
vii și morți

morminte invizibile

și când vei încerca să mai exiști o dată va fi în zadar
cu toate că însă pe față nu-i nimeni vinovat
armele albe se curăță singure în tăcere și noaptea
când totul poate să crească la dimensiuni înfricoșătoare
marfa și omul pe-o mână-s în lumea stinselor voci
se așterne o limită fără sfârșit cu un vag început
și nimic nu ne conduce mai bine decât
liniștea de dinainte de mormânt sau chiar mormântul însuși
aleea numărul cinci într-o margine invizibilă

locul întâi pe lumea cealaltă

iarna își ia cortegiul ei de morți
oameni și câini păsările pisici grauri și porumbei
vine primăvara cu floricele și păsărele
pleacă și ea cu cortegiul ei specific
și vara și toamna la fel
cresc recoltele
crește pib-ul morții
suntem pe cele mai înalte culmi
locul întâi pe lumea cealaltă

cititorul de stradă

la colțul bulevardului pache
aproape de casa mea
stă uneori noaptea când nu e prea frig
un om sărman care citește cu sete
așa cum trage din țigară

între noi îi spunem cititorul și e o constantă a vieții
așa cum dincolo pe lângă universitate
e constant seara acordeonistul
care cântă melodii vechi
și eu îi dau doi lei și el îmi mulțumește
iar uneori îl văd cum pleacă șchiopătând
probabil spre casă

dar cititorul nu cere nimic
nici acordeonistul nu cere dar e clar de ce cântă
cititorul citește
am crezut la început că e o reclamă a cărții
dar nu era
el citea pentru el

de când a venit iarna nu mai vine deși are cu ce se înfofoli
am văzut
el stă mai bine decât stătea câinele de la colțul celălalt
și mai și trăgea din țigară
așa că tusea lui nu era semn de boală

mi-au luat statuile de la universitate
eu am în schimb aceste repere
un cititor de stradă
un acordeonist de stradă
un câine fără stăpân
care moare

what a wonderful world

vorba lui satchmo
frumoase constante ale vieții noastre
cu ele vom ajunge departe-departe
și vom fi fericiți-fericiți

iar dacă o să avem puțin noroc
o să ne amintim de ei
atunci când nu vor mai fi
pentru că invers slabă speranță

mersul poemelor

pentru mine poemul e mai mult decât o coajă de nucă
în care se îmbarcă o furnică și așteaptă răbdătoare plecarea navei
poemul chiar pleacă într-o zi cu mine la bord
la tribord la babord unde-i prietenul meu marinar din tinerețe
brațul lui prin hong-kong
numai că plecarea poemului nu e prevăzută nicăieri
nu există un mers al poemelor
cum există un mers al trenurilor
aici trebuie să te orientezi de unul singur sau să aștepți
până când ora-i propice
până când curenții pornesc și cuvintele încep să se umfle
să tragă din toate puterile lor invizibile
și abia când ești departe îți dai seama că pământul nu se mai vede
poate doar la orizont o linie subțire
dar aceasta poate fi de fapt un alt poem
doar e marea lor cea pe care-o pornești
cel de la catarg ar trebui să anunțe linia de la orizont
dar cum să strige poem! poem!
sau poem la apă! lăsați-l să plece
el nu are nevoie de colac de salvare și nici măcar să-l privești
când se duce
și cum și pământul poemelor e rotund
cine știe când ne vom mai întâlni
cine știe

substituirea (sau pe cine rad eu dimineața și cine mă rade)

mă uitam mirat în oglindă
și deodată mi-am dat seama că-l rad pe altul și m-am și întrebat
atunci pe loc
de ce-l rad eu pe acest străin îmbătrânit
cu care nu am nici o legătură vizibilă
dar nu s-a terminat totul aici dimpotrivă
l-am văzut pe străin în pielea goală în baie în locul meu
presiunea apei de jos în sus părea să fie
egală cantității de apă dezlocuită de corpul lui
iar aceasta din urmă egală cu aceea pe care ieri
o dezlocuia chiar corpul meu
cel cu care mi se părea că sunt obișnuit din copilărie
cel cu care se obișnuiseră și câteva femei altădată
nu aveam nici o explicație pentru felul în care se produsese
substituirea aceasta
și nici unde era celălalt
cum se băgase în patul meu acest corp străin
cum mi se băgase pe sub piele și-n patul propriei mele soții
de ce l-am ras cu atâta atenție
ar fi meritat să-l mai și tai
din când în când cu mâna lui tremurândă
l-am și îmbrăcat cu hainele mele din dulapul meu
și l-am dus să se uite la actele mele de identitate
care-l arătau tot pe el
poliția română falsifică acte
striga el în numele meu

îmi mai rămâne o-ntrebare
abia cutez s-o pun
pe cine or să-l înmormânteze fără nici o pompă
atunci când se va anunța că eu am murit
nu cumva o să fim doi acolo jos
și o să ne distrăm
în sfârșit
de minune

povestindu-ne viața
în cele două versiuni previzibile

dar până la urmă
dacă stau să mă gândesc mai bine
tot el a scris în seara următoare și aceste versuri
încât nu m-am mai mirat că marele editor m-a refuzat
bine i-a făcut

pe neobservate

auzi asculți tot ceea ce ți se spune și taci
o dată de două ori
de cât mai multe ori până când tăcerea
devine starea ta normală
acum sau atunci ești antrenat pentru ceea ce
și fără antrenament va trebui să îndeplinești
dar e mult mai bine așa
ai impresia că a fost chiar dorința ta
și pleci în mod firesc
așa cum veniseși
pe neobservate

annaghmakerrig, 13 aprilie 2006

iar ăla de acum câteva luni

subsemnatul Prelipceanu V. Neculai declar pe propria mea răspundere
că tot ce am scris îmi aparține numai în parte și anume atunci când
vă vine să căscați
la auzul / vederea cuvintelor mele
că toate cele care vă interesează s-au scurs de undeva din necunoscut
că în locul meu a scris altcineva
îmbrăcat în pielea mea cu mâna mea dreaptă mănușă a lui dreaptă
stânga mea mănușa lui stângă
inima mea toc pentru inima lui
ochii mei transplant de la el integral cu cele opt sute de mii de fire
invizibile (sic)
ca să nu mai vorbesc de sexul meu pe care-l folosește fără rușine
de câte ori are chef și cu cine îi acceptă propunerile rușinoase
fără nici un câștig real pentru mine care mă mai cred posesorul lui
și al tuturor acestora la un loc într-o identitate pusă brusc sub
semnu-ntrebării
nu sunt sigur nici dacă el e acela pe care-l rad dimineața în fața oglinzii
și care mă rade el dimineața în fața oglinzii acolo unde
au loc toate întâmplările neobișnuite din viața mea
plină de surprize
cum ar fi aceea că timpul trece și eu rămân doar un fragment al lui
vorba poetului Apollinaire la al cărui mormânt de piatră cenușie
abia cioplită puțin mă închin de câte ori ajung în Parisul visurilor mele
de adolescent neterminat
rămas așa până în zilele noastre când altul scrie în locul lui
această declarație de principiu
pe care vă rog să o înregistrați cu număr și dată
dar să o uitați pe loc așa cum ați făcut și cu cele scrise până acum
de individul despre care vă vorbeam mai sus
și care nu se va supăra nu se va supăra nu se va supăra
niciodată niciodată niciodată

Cuprins

l.p.s. 5
iată calea 8
pe curând pe niciodată 10
judecata de acum 12
la „epitaf general" 13
o noapte ploioasă în bucureștiul veacului douăzeci și unu 15
școala pentru bătrâni 16
tristețea e meseria mea 18
revoluția proletară a oaselor 20
iadul de lângă noi 22
după-masă târziu 24
adam și eva 25
un poem cu poeți americani de altădată și cu mine cel știind despre ei 26
ion de la gară 27
periscop 29
nu-i așa ? 30
inima lui greg 32
ooo 34
să uiți 35
dumnezeu, scrieri alese 36
exerciții de disperanță 38
frunzulițele verzi 39
îngerul păzitor 40
dar de crăciun 41
oglindă veche 42
stigmatizat 43
titanic fals 44
sirena din bibliotecă 48

poetul automat 49
morminte invizibile 52
locul întâi pe lumea cealaltă 53
cititorul de stradă 54
mersul poemelor 56
substituirea (sau pe cine rad eu dimineața și cine mă rade) 57
pe neobservate 59
iar ăla de acum câteva luni 60

WWW.BUSINESSCOVER.RO
Portal către calitate, nu cantitate, informație, nu zvonuri.
Un proiect unic pe piața românească, ce combină cu inteligență seriozitatea jurnalismului autentic cu *social media*.

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul
Uniunii Scriitorilor din România
NR. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001
B.C.R. UNIREA BUCUREȘTI